PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

ДО УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ І ФАРМЕРІВ ПРОВІНЦІЇ САСКЕЧЕВАНУ.

ВІДОЗВА IV. ПРОВІНЦІОНАЛЬНОГО З'ЇЗДУ ТУРФДІМ, ЩО ВІДБУВСЯ 17., 18. І 19. ЧЕРВНЯ В САСКАТУНІ.

Товариші Робітники й Фармері!

Зібравшися на своїх нарадах в Саскатуні в днях 17., 18. і 19. червня, ми, як представники українського робітництва й фармерства провінції Саскечевану, зорганізованого в Товариство Український Робітничо-Фармерський Дім, звертаємося до Вас цею короткою відозвою.

Хоч ми є представники тільки організованої частини українських робітників і фармерів, але ми знаємо з власного життя, що Товариство Український Робітничо-Фармерський Дім є одинокою українською організацією працюючих, що дбає про організаційну й освітню справу не лише своїх членів, але й цілого українського трудового загалу в Канаді, а навіть по тамтому боці океану. Ото-ж хоч нас в Саскатуні з'їхався невеликий гурток, однак радили ми над організаційною й культурно-освітньою справою для цілого українського трудового загалу провінції Саскечевану.

Зі звітів робітничих і фармерських делєгатів виявилося, що величезна більшість українських робітників і фармерів цієї провінції й до цего часу ще неорганізована нежільки в освітню організацію, але не є ще членами робітничих та фармерських юній, стоїть поза політичним та освітним життям. Серед таких неорганізованих мас роспаношилася піятика, деморалізація, цілковито занедбана освіта. Молодь, надія всякого культурного народу, на фармах також неорганізована й вільний час збуває на танцях. Навіть до шкіл ходить тільки для того, щоб за пару років по школі забути все. З цеї темноти й неорганізованости працюючих користають всякі пройдисвіти, що тільки люблять ловити рибу в каламутній воді.

Зате цілком инакше представляється справа в тих місцевостях і серед тих людей, які є організовані в освітні, економічні та політичні організації, які час від часу сходяться на наради, цікавляться й обговорюють всякі громадські справи, які дбають про свою освіту й освіту своїх дітей. Молодь цих людей час від часу дає театральні вистави, концерти й провадить краще і чесніше життя.

Тож повторяємо, одинокою організацією, що провадить завзяту боротьбу з темнотою, деморалізацією і неорганізованістю серед українських трудових мас в Канаді є Товариство Український Робітничо-Фармерський Дім. Воно дбає, як би то розвіяти темряву, побороти деморалізацію, згуртувати довкола освітних інституцій, Робітничих і Фармерських Домів, старших і молодших робітників і фармерів, робітниць і фармерок, утримати школи для їх дітей, а всіх їх разом згуртувати в одну організовану родину працюючих, піднести на вищий урівень культурно-освітнього життя, показати їм сонце правди й справедливости та попровадити до кращого вільного життя.

Якже це зробити? Три дні радили ми над цим. І ухвалили багато корисних постанов, виконати які зможемо тільки при Вашій, товариші робітники й фармері, щирій допомозі. Четвертий провінціональний з'їзд ТУРФДім провінції Саскечевану перш всего ухвалив, щоб головно на фармах сильніші відділи допомагали в освітньо-організаційній праці своїм сусіднім слабшим відділам та товариствам, щоб всі поблизькі відділи й товариства тісно співробітничали і взаімно собі допомагали; щоб організовані робітники міста допомагали вказівками та порадами фармерським відділам й товариствам; щоб всі наші організації допомагали в освітній праці братнім фармерським та робітничим організаціям; щоб Провінціональний Комітет Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім на Саскечеван, місцем осідку якого є Саскатун, висилав на фарми організатора та промовців в фармерські місцевости.

З'їзд ухвалив поорганізувати на фармах окружні організаційні комітети, які мають провадити організаційну працю в своїх округах, спроваджувати в порозумінню з Провкомом організатора до своїх місцевостей й допомагати йому в його праці.

Багато иншого корисного ухвалив наш з'їзд, як от висилати на фарми і в міста мандолінові орхестри, позапроваджувати освітні курси, спільні читання, позасновувати діточі школи там, де їх ще немає, поорганізувати відділи Секції Молоді і все це для того, щоб побороти темноту, деморалізацію, щоб навчити працюючих дивитися на світ правильно, розуміти в чому корінь лиха, вміти відріжняти ворога від приятеля — щоб злучити робітників і фармерів в одну сильну організацію й там тяжкою непохитною працею вказати їм шлях до кращого майбутнього.

Товариші Робітники й Фармері!

Ми що року з'їздаємося і не дивлячись на свою бідність, ми складаємо свої центи на покриття коштів подорожі, сплачуємо довги будинків, платимо вчителів, організаторів, докладаємо надмірної праці, щоб лише зорганізувати неорганізованих і освідомити несвідомих. Ми кличемо Вас — злучіть свої ряди довкола Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім, гуртуйтеся до його відділів і товариств, засновуйте нові відділи на фармах і в містах! Коли не знаєте, як це зробити, вдайтеся до Провкому ТУРФДім в Саскатуні, або до Ц.В.К. в Вінніпегу, а дістанете всякі інформації. Домагайтеся організатора, промовця, вказівок. Ширіть між робітниками й фармерами "Українські Робітничі Вісти", "Фармерське Життя" й "Робітницю". Наша преса — це наш організатор, учитель і оборонець перед різними паразитами й визискувачами.

Злучім-же наші ряди, товариші й товаришки, та дружньо гукнім:

Хай живе Товариство Український Робітничо-Фармерський Дім!

Хай живе злука фармерів і робітників!

В. Сохацький, голова. *А. Денисюк*, секретар.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ВІСТИ З ФОРТ ВИЛ'ЯМ, ОНТ.

"Родина Щіткарів".

Через цілий місяць травень відділ ТУРФДім в Форт Вил'ям не мав спромоги устроїти ніодного підприємства, через те, що неможливо було дістати салі. Аж на день 5. червня вдалося нашому відділові винайняти фінляндську салю, в якій й виставлено широкозвісну драму т. М. Ірчана "Родина Щіткарів".

Поминувши деякі менші недомагання, аматори грали цю штуку добре. Публика слідила за рухами аматорів пильно. Час від часу було чути по салі плач, бо драма "Родина Щіткарів" має дійсно такий сильний зміст, що портрафить зворушити кожного робітника до глибини душі.

"Родина Щіткарів" лишилася ще на довші часи в серцях робітників, бо ця драма показує, яко є різниця між багатими і бідними, та між видющими і сліпими.

Ця драма була загалом лекцією про нинішний суспільний лад.

Концерт-мітинг відділу Секції Молоді.

Коли в суботу вечером 5. червня виставляли в нас драму "Родина Щіткарів", то в салі панувала тишина. А вже 6. червня, в неділю вечером та саля була заповнена людьми, від яких лунав сміх і оплески. Серед присутних була в той вечір загальна веселість. Приводом такого настрою було це, що наш ново-зорганізований відділ Секції Молоді устроював того вечера свій перший і дуже цікавий концерт-мітинг.

Саля того вечера була заповнена по береги робітниками і робітницями, що прийшли подивитися, що може дати їм в цім концерті робітнича молодь, що виховується в відділі ТУРФДім.

Коли тільки піднеслася куртина, на сцені була вже уставлена мандолінова орхестра під проводом т. Я. Дребіти, яка зараз відграла і відспівала "Прапор Червоний". Присутні вислухали пісню стоячи а виконавців її нагородили грімкими оплесками.

В другій точці програми т. Д. Юрчук виголосив вступне слово до цего концерту, поясняючи, як заснувався в нас відділ Секції Молоді та яке значіння має ця організація для працюючих мас. Промовець взивав також присутних підтримувати свою молодь якнайкраще, бо це є наш молодий квіт, від котрого залежить наша будучність.

Відтак слідували: гра на мандолінах, спів діточого хору і деклямації. Дальшу точку, дует, відспівали дві маленькі товаришки: т-ка Гніт і т-ка Ілюк, а кожну їх окрему точку присутне робітництво нагороджувало оплесками.

При кінці першої частини концерту виступив з промовою т. С. Котик і говорив про життя та діяльність наших організацій, а також взивав присутних, щоб помогли матеріяльно Роб. Діт. Школі. Присутні робітники і робітниці нагородили бесідника грімкими оплесками, а йдучи за його здликом, зложили на руки колекторів $36.00 на зкадану ціль.

Друга часть концерту була ще більш займаюча ніж перша, бо кромі гри на мандолінах, хору та деклямацій, що були вдоволяюче виконані, відбулася ще співогра "Соловейко". Тут брали участь майже всі шкільні діти. А коли гра скінчилася, то оплескам не було кінця. Після цего відбулися знову танці, в яких брали участь три групі дітей: старші дівчата, молодші дівчата й хлопці. За виступом кожної такої групи оплески не вщихали. Радість між присутними панувала така, якої ще не бувало в нашій місцевости.

Кінцеве слово концерту забрав т. С. Гащин, учитель Укр. Роб. Діт. Школи. Промовець пояснив значіння нашої школи, розповів, яку науку побирають в цій школі робітничі діти та завізвав присутних родичів, щоб посилали до неї своїх дітей, вказуючи, що Роб. Школа старається виховати своїх школярів на чесних і моральних людей, які не то що не гордили-б робітничою клясою, а щиро працювали-б для неї.

Слова промовця вкрили присутні гучними оплесками. На цім концерт закінчився, а присутні розійшлися вдоволені домів. Всі вони вихвалюють тепер свою молодь, що потрафила так гарно розвеселити їх сумні душі — на своїм першім концерті.

Робкор.

НЕ ВІРТЕ БРЕХУНАМ!

Едмонтон, Алта.

Я працюю тут в одній великій різні. Стрічаючися кожного дня при роботі з тутешніми робітниками, ми дискутуємо між собою, читаємо, або оповідаємо собі дещо нового. Найбільше новинок є в понеділок. Кожний з робітників розказує, що бачив, що чув, та де обертався через неділю. Один з них розповів між иншим таке:

"Я був вчера в патріотичному інституті і там було около трийцять пять людей в більшій части не приналежних до цеї організації. Прихильників згаданої організації було около пятнайцять осіб, — самі бизнесмени і агенти. Разом з якимсь "пріечром", що приблукався до Едмонтону, відправляли вони панахиду за Петлюрі. Ця "побожна" церемонія відбувалася на платформі, де звичайно уладжуються танці. По панахиді виголосив згаданий піп "мудру" промову.

Він почав з того, як то Христос переводив операцію на сліпих на очі, потім перескочив девятнайцять століть і зачав говорити про того, як він висловився, "генія і вождя української нації" Симона Петлюри.

Цей єгомосць казав, що християнського борця змела з цего світа жидівська рука і то з намови більшовиків. І взивав інтелігенцію, щоб вона ширила науку цего "великого борця українського народу" та щоб йшла його слідами.

Піп признав однак і більшовизм, бо сказав, що більшовизм шириться дуже скоро, й треба конечно шукати порятунку. На це сказав хтось з присутних: "Вже за пізно".

Вислухавши це, наш інформатор хотів був в очі закинути брехню попові, але здержався, бо розумів, що чесні робітники й так знають ту авантурничу роботу Петлюри на Україні і в Сх. Галичині. Оце недавно приїхала була його жена з краю і вона докладно розповідала про побут петлюрівських банд і самого Петлюри в Проскурові.

Крім Жидів й українських селян, говорив дальше наш інформатор, то й самим жовнірам "не зле" поводилося в петлюрівській армії. Одного Григорія Шулрегана з села Гриновець, проскурівського повіту, так були списали різками січові сотники, що цей ледви від смерти вирятувався.

Коли скінчив говорити перший робітник, то кількох других робітників, які недавно прибули зі Сх. Галичини і з примусу служили в петлюрівській армії, також забирали голос в цій справі і всі з обуренням кликали, що все те, що балакав піп на панахиді, є поганою брехнею.

Один з наших робітників, що походить з села Русова, повіт Снятин, також розказував, як то рекрутували добровольців при помочі нагайок і машинових крісів. Він між иншим говорив:

"Ну, не дивно вже, що петлюрівські авантурники брешуть, але подивіться, що пише "Канад. Фармер" в 22. числі з дня 2. червня, на четвертій сторінці.

Я був до тепер читачем "К.Ф.", але як бачу, то редактор "К.Ф." гей-би не мав нічо чести і справедливости, коли друкує такі брехливі статті про петлюрівських бандитів.

За те маєте товаришу від мене піврічну передплату і пренумеруйте мені "Укр. Роб. Вісти" і я не буду більше читати брехливої газети".

Таким чином придбав я новою передплатника для нашої преси. А до вас, товариші з редакції звертаюся, щоби ви скоро почінали будувати більше приміщення для нашої преси, бо як бачу, то незабаром всі українські робітники будуть в наших рядах. Брехуни самі помагають ширити робітничу літературу.

При кінці мого допису зазначу також, що всі робітники, що чули повищу розмову, домагалися, щоби я написав про це до газети, щоб загал чесних робітників не вірив в те, що говорять брехуни.

З товариським привітом,

А. П.

З ПОБУТУ ОРГАНІЗАТОРА ТОВ. БОСОВИЧА В МОНТРЕАЛІ.

Монтреал, Кве.

В східній Канаді перебуває зараз на організаційній об'їзді тов. Босович. Тому, що ще від 1923 року не було в Монтреалі українського організатора, тутешні українські робітничі організації рішили використати побут т. Босовича для своїх організаційних цілей. В цій справі написано було листа і т. Босович приїхав до Монтреалу 19. травня ц. р., де за порадою освітнього комітету поділено всі дні для його праці, масові віча і т. ин.

23. травня скликано з рамени відділу ТУРФДім масове віче, на якім промовляв т. Босович на тему: "Що ми зробили і до чого прямуємо". Віче було успішне. Тов. Босович в двогодинній промові вказав присутним, яку велику ролю відограли українські робітничі організації від початку їх заснування аж до теперішнього часу.

Вечером того самого дня відбулося спільне засідання всіх зарядів, де був присутним також т. Босович. Дня 24. травня т. Босович відбув спеціяльний мітинг з членами відділу ТУРФДім в Лашин. 25. травня — з членами укр. відділу К.П.К. Дня 28. травня був згаданий товариш на засіданні спільного комітету.

Дня 30. травня відбулось з рамени відділу Р.З.Т. масове віче, де також промовляв т. Босович. На цім вічу вписалося кілька нових членів. Вечером того самого дня тов. Босович промовляв на масовім вічу в Лашин, де теж вписалося двох нових членів до Р.З.Т.

31. травня т. Босович був присутним на засіданні жіночого відділу, а 1. червня на зборах відділу ТУРФДім, вказуючи на них, як провадити саму адміністраційну роботу та як переводити збори.

Дня 2. червня т. Босович відбув спеціяльні членські збори з укр. відділом Ліги Ком. Молоді, а на 3. червня відбулось масове віче в околиці Фронтенак, де промовляв т. Босович. На це віче прийшло споре число робітників, а навіть січовики, які були колись запеклими нашими ворогами, а нині вже з нами симпатизують. Це, розуміється, тому, що їхні "лідери" зрадили їх. Ми нераз говорили, що січи, які зараз засновуються в Канаді, будуть зведені на манівці, але січовики цему не хотіли вірити. Повірили аж тоді, коли отримали від иншої організації аплікаційні картки, які кожний з них мав виповнити. І от більше думаючі почали застановлятися і відвертатися від січи, а зараз горнуться вони до укр. робітничих організацій, тому, що бачать там правду.

Дня 4. червня відбув т. Босович засідання з аматорським гуртком, 5. червня з зарядом відділу ТУРФДім, а 6. червня промовляв на пікніку. В своїй промові обговорив т. Босович значіння робітничої преси і на його поклик зібрано добровільної колекти на "Укр. Роб. Вісти" $16.30.

Дня 7. червня був присутний т. Босович на адміністраційних зборах відділу Р.З.Т., а дня 8. червня на адмін. зборах членів відділу К.П.К.

За цілий час побуту та на дальшу подорож організатора т. Босовича, дали тутешні українські робітничі організації для нього піддержку в сумі $68.75.

Праця т. Босовича в Монтреалі сама собою є виправдана тому, що більше не можливо було що зробити. Тов. Босович кожного вечера був занятий, як не на одним то на другім мітингу.

Дальша праця в нас залежить від самих тутешніх організацій, а головно від кожного члена з поодинока. Не треба думати, що хтось нам збудує організацію. Якщо хочемо мати свою сильну організацію, то закачуймо рукави й будуймо її самі не фразами, а ділом!

Ю. Варлиця.

МОЇ ПОШУКУВАННЯ ЗА РОБОТОЮ.

Колмен, Алта.

Шукаючи роботи, виїхав я з Едмонтону до Келгарі. Думав, що там дістану роботу. Зайшов я на сіпіярський офіс, але урядники відповіли, що роботи нема. Зайшов я на говерменський офіс, але там одержав таку саму відповідь. Під офісом побачив я багато робітників, що сиділи на землі і чекали на покупця своєї сили, якої вони ще цілком не стратили по панських роботах.

Виїхав я дальше на захід і прибув до Корбін, Б. К. Пішов до панів питати за роботою. Відповідь була: "Фул ап". Я спостеріг, що ті робітники, які працюють, не думають зовсім про безробітних, і не застановляються над тим, що за короткий час вони можуть також опинитися в армії безробітних. Вони про це не дбають, а витрачують тяжко запрацьований гріш на шкідливі річи, як на самогонку, на карти, а в звязи з цим і на суди.

В дальшім пошукуванні за роботою, приїхав я до Мішел, Б. К. Тут пішло нас десять робітників питати за роботою до майни. Вийшов бос, пройшовся попри нас, але нічого не сказав. Деякі з робітників пішли на офіс, але урядники і тут відповіли: "Нотінг дуінг, бойс". Приглядався я тим робітникам, що працювали в місцевій майні, але від них не чув я нічого про майбутне життя наше або наших дітей, лише про піятику, кільо кожний з них пропив від "пейди" до "пейди" і т. ин. До того приучують вони ще й своїх дітей, щоби пани й на далі мали досить темних рабів. Але є родичі, що дають дітям науку й добре виховання!

З Мішел поїхав я до Кімберлей. Там те саме. Ходили питати за роботою по два рази денно, але відповідь одержували ми таку, як і попередно. Тут робітники є ріжних національностей. Однак робітничим рухом не інтересуються. Не знають навіть, що діється в їхній місцевості. Інтересуються одиноко бутлегерством і картографством. В Кімберлей юнії нема і пани роблять з робітниками, що самі хотять. Коли пани мають ринок на той товар, що його випродукували робітники і беруть за нього добрі гроші, то в той час вони підвищають платню робітникам по пару центів. За короткий час однак платню знову зривають. А це діється так через те, що нема юнії. У цій місцевости є кількох свідомих українських товаришів, але вони самі нічого не можуть зробити. То-ж товариші робітники! Організуйте робітничі юнії, щоби лекше було боротися з нашими гнобителями. Щоби з нас на кожнім кроці не користали так, як тепер. Ось я вже ходив 5 днів за роботою, і завжди казали мені пани "Нотінг дуінг".

З тих робітників, що шукали тут за роботою, нарікав найбільше один Англієць, що приїхав недавно зі старої Англії. В краю обдурили його агенти, що тут добре живеться всім робітникам, а він найгіршої роботи не годен дістати.

Вернув я назад на Кровс Нест Пес і опинився в Колмен. Зголосилося нас за роботою 37 робітників. Бос пооглядав тих, хто був сильнишій і взяв з них кількох до роботи. Я остався між тими, що їх не принято.

На другий день я пішов до Блеймор до трачки і там став до роботи, але вона тревала лише кілька днів. Тут є робітники з ріжних національностей. Всі працюють тяжко. Коли вони посходяться, то вміють лише нарікати, а розібрати, де корінь лиха, то не знають. Я їм радив читати робітничу літературу, а там знайдуть причини робітничої недолі. Однак я не бачив, щоби хто таким читанням зацікавився, крім одного хорватського робітника. А сказати кому иншому про книжку або газету то так відповість, що аж в очах померкне.

Я старався зібрати поміж робітниками дещо пресового фонду на нашу робітничу пресу, але мої старання були даремні. Тому я висилаю від себе самого $2.00 на ту ціль. Більше не можу жертвувати тому, що я знову зараз без праці. З тої нагоди кличу також до українських робітників: Товариші! Старайтеся підтримувати українську робітничу пресу якнайкраще, щоби вона виходила й на далі і щоби ми мали побирати відки науки.

М. Котик.

ПІКНІК 6. ДІСТРІКТУ К.П.К.!

Старанням 6-го (Портартурського) дістрікту Комуністичної Партії Канади відбудеться в четвер, 1. липня ц. р. на Інтерсіті в лісі в Порт Артур

МІЖНАРОДНІЙ ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК.

На пікніку будуть ріжного рода смачні перекуски, ямні напитки, ріжні спортові гри з нагородами і танці.

Місце пікніку прекрасне.

З Інтерсіті від стріткари будуть возити троками аж на місце пікніку.

Ідьмо всі на цей пікнік та кличмо своїх знайомих!

В. ВОРУСЬКИЙ.

ЗАПІЛЛЯ.

(Продовження).

Товариші, — звернувся Василько до натовпу. — Настав час отверто сказати ворогові свою думку й свої бажання! — Досить знущатись над трудящим українським людом! На наші слова вони відповідають кулями! Тисячі, й сьогоднішній факт показали нам, що боротись зі шляхтою словом не можна!

З нею треба боротись тільки ось цим! — Він показав на рушницю. — За смерть ми повинні відповідати смертю, за кров кровю!

— Так веди-ж нас, товаришу, ще в нас старчить відваги, щоб стати проти пана лицем до лиця, — загули хлопці.

— А може в кого із вас не старчить сили волі, щоб покинути родину свою? Той може покинути нас зараз!

— Таких немає поміж нами! І бути не повинно, — озвався Тимко й його очі горіли вогнем.

Тридцять рук міцно стискали зброю. Навкруги шумів ліс, в селі вили собаки.

***

— Стій! — розрізав тишу оклик!

— Цо такєго? — здригнулись офіцери й подивилися один на одного.

З кільканайцять кроків з-за куща вийшов Василь і Тимко.

— Ні з місця!

Рудий офіцер озирнувся.

— Oddział! — заверещав він, але в той час у кущах луснув постріл. Він схилився спочатку коневі на шию, а після злетів долу.

Другий поручник раптово повернув коня і впявсь острогами в боки, той скочив, але друга куля звалила й його.

Офіцер завовтузився під конем. Жовніри було вхопились за шаблі, але побачивши своїх офіцерів долу, повернули коні й вихром понеслись назад.

Селяне так зраділи своєму визволенню, що довго не могли опамятатись.

Вони дивились один на одного.

— Що це з нами?

З кущів вийшло тридцять озброєних людей.

— Дивіть-но, це наші хлопці, — гукнув хтось.

— А й справді!

Всі побігли до них. Жінки й діти, що йшли віддалі враз зупинились.

— Ой, до нас жовніри ідуть, тікаймо — гукнув хтось і всі кинулись тікати в ріжні боки.

Але не довго вони бігли. Жовніри не гнались за ними, а їхали просто дорогою, поганяючи коней.

Вони чогось тікають!

Під лісом озброєні люде цілувалися з селянами.

Пилип стояв осторонь і дивився, як під конем вовтузився офіцер. Ось він уже витяг ногу, озирнувсь навкруги й пригнувшись підскоки побіг до лісу.

— Не втечеш, — подумав Пилип, набив патрона й націлився.

— Ой, хлопці, панок наш утік, — схопились у натовпі.

Але в той час луснуло в повітрі, й офіцер брикнувши зайчиком, завовтузився на снігу.

— Єсть!

Шляхом бігли селянки, радісно галасуючи й розмахуючи руками.

Була радість і всі цілувались.

"Ой, чи пан, чи пропав,
Двічи не вмирати!
Гей, ну-те хлопці до зброї"

***

Було вже за половину зими, а сек ще не від'їзджав з села. Впевненість у тому, що пакунок у селі й надія на те, що йому вдасться його відшукати, держали його тут. Він тримав постійний звязок з Терноподем і Львовом, через певних людей. Звідтіля він одержував інформації й гроші. Яких тільки заходів він не вживав, щоб дізнатись про пакунок.

Не раз підкуплював він селян, не раз напував їх, але витягти з них не вдалось нічого. Селяне брали гроші, пили горілку; обіцяли вивідати Антона, але замісць того вони сповіщали його про наміри сека. А секові говорили, що Антін мабуть спалив пакунок, бо нічого не говорить.

— Ну, ну, холери, — думав він. — Хоч потріскаєте, а свого я добюсь.

Якось раз до пана Квятковского заїхав з сусіднього села ксьондз. Сек познайомився з ним і в час розмови в нього виникла гарна думка:

— А чи не використати-б мені його?

Він повів розмови в потрібному для нього напрямку.

— Пан пробощ, здається, давно вже тут живе, коли знає так місцеві звичаї?

— О ні, недавно я приїхав у цю парафію, але мене парафіяне поважають і...

— У пана мабуть є добрі знайомі?

— Так! У мене є добрий знайомий, місцевий греко-католицький пробощ.

— І пан з...

— Нічого, нічого, — перебив ксьондз, — це людина надійна, це людина навіть більш ніж надійна!

— Так, — протягнув сек і подумав — "натрапив".

— То ви кажете, що він навіть більш, ніж надійний?

— Я гадаю, що він не відмовиться стати панові до послуг, коли в тому буде потреба!

Сек попросив ксьондза познайомити його з місцевим греко-католицьким пробощем.

***

Одного разу сек одержав через невідому людину листа.

"Пане Х...

Ваше прохання мені вдалось виконати. На сповіді мати жінки відомої вам людини зізналась мені, що ті документи, про які ви говорили, знаходяться захованими у цієї-ж таки особи. Решту обіцяла стара випитати в жінки!

З пошаною пан пробощ Захарейко".

Сек дочитав листа, переглянув ще раз і зложив.

— Так, зараз треба їхати! — гукнув він і вже підбіг до дверей, але зупинився. — Хто спішить, той людей смішить, — заговорив сам до себе й повернувся назад.

— Тактика, тактика!

Він вирішив надіслати панові пробощу гроші.

"Під страхом суду божого мені вдалось розширити перспективи! Прошу в найближчому часі заїхати до мене для кваліфікованого розвязання справи".

Того-ж таки вечера сек сидів у отця духовного й смоктав червоне вино.

— Так-так, — підтакував він. Пан пробощ інформував сека про справу.

— Пакунок лежить за другим образом з краю праворуч, як увійти до хати, — закінчив він.

— Тепер я гадаю, що моя місія скінчена!

— Так, моя відчизна буде вам дуже вдячна, за ті послуги, які ви вчинили їй.

— На те я пастир, щоб знати, що роблять мої вівці!

Сек устав і почав збиратись.

— Що, пан вже іде?

— Так, "до відзеня", — він подав руку пробощеві й коли приняв, то у духовного отця в руці залишився цілий жмут паперових грошей.

Сек вийшов, а пробощ перераховував папірці. Було триста сімдесять чотири австрійських корон.

— За труди!

***

(Дальше буде).

Коли переїздите з одної місцевости до другої або переноситеся з одного помешкання до другого, то не забудьте повідомити зараз нашу адміністрацію, аби змінила Вашу адресу. При цім не вистарчить подати тільки нову, але конше потрібно подати і стару Вашу адресу.